

Jeg vil godt sige, at jeg har været meget glad for de positive tilkendegivelser, der har været fra forskellige ordførere, og jeg vil gerne takke for den opbakning, der har været til lovforslaget. Nogle har været imod det, og det synes jeg også er en ærlig ting. F.eks. er De Radikale, der heller ikke er med i folkeskoleforliget, imod forslaget, fordi de er imod, at man fra centralt hold sætter for faste mål op, og det er jo en ærlig sag.

Men jeg må sige, at jeg ikke helt forstår den meget skarpe afstandtagen. Jeg forstår ikke, at man kan være så meget imod, at man hidser sig rigtig meget op og faktisk bliver gal på lovforslaget, for jeg synes, det er en opkvalificering af det, der sker i dagtilbuddene, at vi nu får defineret, hvilke forventninger vi har til, hvad der skal ske; at vi ikke bare forventer gold pasning og opbevaring af børnene, men faktisk forventer, at der kommer et pædagogisk indhold. Jeg tror, forslaget vil være med til at opgradere hele det pædagogiske område i forhold til skoleområdet.

Der er også nogle, der har været inde på, at det ikke skal blive nogen førskole, og at vi bare vil please skolesystemet, fordi børnene skal gøres parat til at gå i skole. Jeg vil gerne slå fast med syvtommersøm, at det vil vi selvfølgelig ikke, og det er også derfor, vi kalder det pædagogiske læreplaner, fordi det er pædagogerne, der skal arbejde med dem ud fra, hvad der er godt for børnene.

Det er bl.a. godt for barnet, at overgangen fra vuggestue til børnehave bliver skånsom og ikke ender med at blive et chok, og det er også godt for barnet, at overgangen fra børnehave til skole glider stille og roligt, så det ikke bliver sat ned som en mand på Månen, der ikke ved, hvad der foregår omkring det, og ikke kan følge med og måske får meget skældud, fordi det er uroligt og andre ting. Det gælder om at undgå det, fordi vi ved, at med nogle gode metoder kan man udvikle børns kompetencer, så de nemmere kan klare de overgange.

Kl. 18.50

Det kan selvfølgelig være, man ikke tror på det, og det kan også være, man ikke synes, det er penge nok. Men den meget ideologiske modstand, som i høj grad er udvist fra hr. Villy Søvnalds og fru Line Barfods side, har jeg altså lidt svært ved at forstå, og det er måske også derfor, man har behov for at diskutere ler, for så kan man jo gribe fat i det. Men som jeg startede med at sige, er der efter de forskellige kompetencer, man skal arbejde med, nævnt nogle ting i parentes, og de skal sådan set bare betragtes som en

serviceoplysning: Hvad kan det her være, hvad gemmer der sig under overskrifterne? Der er bestemt plads til videreudvikling og tænkning ud i det vilde, såsom papmaché, som bestemt ikke er udelukket, men må henhøre under »med videre«. Det er det, der menes med det.

Med hensyn til økonomien i forslaget synes jeg måske også, man nogle gange har forsøgt at fremstille den mere pauver, end jeg mener den er. Der er afsat 70 mio. kr., og det synes jeg egentlig er mange penge. Jeg tror, at når kommunerne i deres høringssvar brokker sig over det og synes, det ikke er penge nok, som flere ordførere har grebet fat i, er det nok, fordi de er lidt sure over, at de 70 mio. kr. ikke går ubeskåret til kommunerne. Vi beholder nogle midler centralt, fordi vi godt vil være med til at sikre, at der kommer efteruddannelse på området. Vi vil gerne være med til at udbyde og beslutte indholdet af den efteruddannelse, der skal finde sted, eventuelt sammen med de sociale højskoler eller seminarierne; det må vi finde ud af. Det er klart, at man kritiserer fra kommunernes side, at der er for få penge, men jeg tror, kritikken går mest på, at de ikke får alle de midler, der er afsat.

Nogle har også været inde på, at det er det rene Østtyskland, men når de er blevet kritiseret for det, har de trukket lidt i land eller har sagt, at det kunne man jo frygte. Men jeg synes, debatten har vist, at det er der på ingen måde tale om. Der er tale om, at vi har nogle hovedoverskrifter med forskellige kompetencer, vi godt vil have man dyrker, og der er tale om, at der bliver lavet en bekendtgørelse, som skal ses som vejledning i, hvad børn skal kunne. Den er en hjælp til pædagogerne, men der er fuldstændig metodefrihed det enkelte sted, og man kan også vælge at sætte ind på forskellige områder.

Hvis man f.eks. kan se, at der er store problemer med sproget – det kan være i en daginstitution, der har mange tosprogede børn – skal der selvfølgelig arbejdes mere med det, og det skal vægtes mere. Omvendt skal man selvfølgelig hele paletten rundt, men det er jo noget, forældrebestyrelsen kan bestemme, så sammenligningen med Østtyskland er selvfølgelig meget morsom, men den har ikke meget hold i virkeligheden.

Fru Tove Videbæk sagde, at når man spørger børn, hvad et godt børneliv er – ja, nu kan jeg ikke huske citatet helt præcist, men der var et barn, der havde sagt, at det er godt at have en ven, det er noget af det bedste, man kan have.